

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis "könyvecske" - a kezéd ügyében legyen. A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

„...Nem tizenheten tutajoztunk, hanem tizennyolcan, mert végig velünk evezett az Isten!”

MAGYAR CSERKÉSZFÉRFIASSÁG - 94 évvel a vági tutajút után (befejező rész)

(Szerk.megj.: E cikk 1. része a márciusi kiadásunkban jelent meg. Úgy gondoltuk, a rákövetkező számban tudjuk közölni a folytatást - azonban a koloniális életünk

dús eseménysorozata mindmáig ebben megakadályozott. Számítunk Olvasóink megértésére, és most kissé késve pótoljuk az elmaradottakat.)

... csupán kiástuk a „lelkünket” ...

... a tutajon valódi „együtt-élés” történt... az esti csillagok alatt, mélyebben-mélyebb gondolatok fakadtak a cserkésztestvérekből, de ezekről nem a rutin megnyilvánulásaként mesélünk most, hanem mintha az emberi lélek legmeztelenebb vérzéseiről írna egy valódi költő.

Bonapartian Edi, a nemrég felavatott segédtsízt, tudjuk, érzékeny művészlélek. Egyik a tizenhét közül, aki végigjárta - ill. evezte - a Bartók fiúcsapat nyári tutajtúráját. De ő volt a fedélzet mindennapi „elmélkedéseinek” összegezője... Néptáncpróba után, pohár mellett beszélgettünk erről. Zaj volt körülöttünk, iszonyatos péntek esti nyüzsgés - de mit számít az? Hisz a tutajon is zaj volt: csobogás zaja, madárzaj, erdő-dzsungelzaj, hangzavar...

Zólyomi Kati: Mit jelent neked az, hogy a fiúk lelkével foglalkozhattál? Hogy kaptad ezt a „feladatot”?

Bonapartian Edi: Már egész az elején, amikor elkezdődött a szervezési munka, habár tudtuk, hogy a tutajúra maga sikerülni fog, azt is sejtettük előre, hogy nehézségekkel jár az ennyire szoros együttélés; emellett a sok akadály és előrelátható nehézség nem könnyű panorámát tárt elénk.

ZK: Igen, a tutaj szűk területén, szabad ég alatt, a széles Paraná közepén...

BE: Tudtuk, nem lesz alkalom az „félrevonulásra”, hogy nem lesz „privát” pillanat, hogy elkerülhetetlennek lesznek a nézeteltérések, az „ütkezés” is. Azért gondoltunk ki előre olyan programokat, olyan pillanatok teremtését, hogy ha adódnának ilyen helyzetek, cserkésztestvériesen „elsimíthatjuk”, helyrehozhatjuk őket... így hát az esti órákat erre szántuk.

ZK: A lélekápolás mennyire volt irányított, úgyszólván minden estére? Vagy csak akkor tartottátok meg, amikor a nap folyamán történt valami?

BE: Nem, rendszerint esténként próbáltuk megtartani. Tudtam előre, sőt vállaltam, hogy irányítani fogom. A fiúk ezzel szemben nem tudták, de természetesnek vélték, hogy ezzel foglalkozom. Sőt, szeretnék ezentúl a táborokban felolvasni *valamit*, s az elmélkedést serkenteni. A tutajúrával kapcsolatosan létezett egy előre kigondolt „lelki tervünk”, ötleteket írtunk le.

ZK: Egy megszabott órában történt az elmélkedés?

BE: Nem, a napjaink sohasem sem voltak egyformák. Állandóan rögtönöztünk ilyen téren. Persze attól is függött sok minden, hogy milyen simán vagy bonyolultan értünk partot minden este. Szóval a tervet alkalmazni kellett a valósághoz. De általában este s táborház keretében történt meg.

ZK: Az érdekel nagyon, hogy a napi eseményekhez illően kérdést tettél-e fel? Ha igen, a kérdés korosztályhoz igazodva vetődött fel?

BE: Igen, voltak kérdések, ugyanaz mindenki számára, de a válasz, a felfogás tel-

jesen egyéni, korhoz mérten hangzott. Néha úgy adódott, hogy az egyszerűbb kérdésre a fiatalabbak sokkal mélyebben válaszoltak, mint a felnőttek, vagy fordítva...

ZK: A tagok - mondjuk - már a második alkalom után tudták, vártak az elmélkedést?

BE: Igen, bár nem lehetett teljesen rendszeres, hisz ne felejtjük el, hogy előfordult az is, hogy nagyon későn és hullafáradtan fejeztük be a napot. Úgy is volt, hogy szükség esetében egészen különleges pillanatban tartottuk.

ZK: Már elmesélte a HUFI az élményekről szóló első cikkében, hogy a papírkákra leírt válaszok egy „kincsesládikóba” kerültek. Kinek volt az ötlete, hogy ugyanez a ládikó legyen a tutajúra végén kiadott „kincs”?

BE: A keretmese kiagyalásánál, már amikor eldöntöttük, hogy kalózok leszünk, nyomában kincsesláda-kiadásról esett szó! Először ilyen meg olyan megfogható ajándékokat fontolgattunk, hogy emlékek megmaradhasson. Hirtelen tisztán állt előttünk a válasz: hisz az egész élmény maga hatalmas ajándék volt! A kincs lelki kincse nőtt bennünk, nem is kellett más ajándék, s érzéseink, az értékes, leírt válaszokkal egyszerűen együtt bekerültek a szép kis ládába... Csak az sült ki a végén, hogy a NAGY KINCSE bizonyára a lelkünk kibontakozása lesz! A legértékesebb ajándék! Mikor vége lett a túrának, csupán kiástuk a „lelkünket”. Nagyon is tetszett a fiúknak!

ZK: Milyen arckifejezéseket vettél észre? Mit láttál rajtuk abban a pillanatban?

BE: Ha, ha... Az első másodpercben (a picinyke láda láttára) azt hitték: vice! Az igazi reakció, az eredmény nem akkor történt, hanem amikor később leültünk, és elolvastuk a papírkákat! Felváltva húztuk ki a cetliket, s a feltett kérdésekhez mindenki gondolatát felolvastuk. Mindnyájan másnak a papírját olvashattuk fel, mindig úgy, hogy először a kérdés s utána az összes leírt hozzászólás...

Folyt. a 3. oldalon

Havi „HUFImondat”:

Annai örömet okozhat a lelkiismeretesen végzett munka, hogy ennél kielégítőbbet nehezen találhatunk! (ZK)

Olvasunk... és gondolkozunk:

„A célkövetés dilemmájának hömpölygős tengerében...”

Mikor a lélek kifárad, a kitartás ingadozik és elapad az erő; mikor az eszme éhes a változásra, a célkövetés dilemmájának hömpölygős tengerében úszva nyugtalankodunk. A sok-sok év múlása terhet, nyűgöt nehezített a vállakra, olyannyira, hogy a célok már el is felejtődnek, egyes esetekben egyszerűen szét is porlanak - és eltűnnek. Ezzel szemben, ha kívülállóként megkísérelné számba venni az újabb, a korszerűbb célokat, megnyugtatóan hatna, ha látnád, hogy egészen életképes minden egyes küszködő magyar. Hogy igazából nem fullad meg, hanem valódi túlélő, csupán szenved a folyamat alatt. A magyar dilemmák megoldása egy nehéz, hosszú út - az egész életed -, csak kintről rémesebbnek tűnik, mint amilyen valóban, ha *benne vagy*.

Jaj, drága gondteher! Jaj, drága magyar sors! Van-e a világon árva dilemma ennél? Merre megyünk manapság, drága magyarok? Hány szétágazó úton tévedünk el a kóborlás alatt? Hány különböző cél után kapkodunk oly magányosan?... Ahány magyar közösség, annyi tébolygó cél... de a legtöbb kortárs iszonyatosan szenved a *várakozásban*.

Gyermekkori emlékeim egy sokáig kitartó, majdnem naiv hazafisághoz, lángoló-keserű álomból felébredő „hazamegyünk” reményről szóló szavakhoz fűződnek. Nem egyszer voltam a munrói házunk nappalijában elhangzott, titkos felnőtt beszélgetések kíváncsi tanúja. Feszült volt a felnőttek hangulata minden magyar otthonban, annakidején. A hatvanas-hetvenes évek voltak ezek. Akkoriban a „cél” (a *várakozás* idejében) az *átmeneti* politikai helyzetek elmúlásával játszadozott. A Forradalom szörnyű emléke egyre inkább táplálta a háborús anekdoták s veszteségek újra meg újra áttárgyalását, felelevenítését. Hát én is ilyen hangulatban nőttem fel, s már serdülő korom a tüntetések és hangoskodó „szabad lázadások” főszereplőjeként tartott nyilván

valamennyiünket. Bizony izgalmas volt a tíz-egynéhány évem is, a szüleim felnőtt *bajtársai* társasága mellett. Minden találkozás, rendezvény, vacsora, magyar iskola vagy cserkész-összejevetel tele volt misztikával, háborús európai hangulattal, a szétbombázott városok vérző sízei poros illatával. Egyes dolgokról csak „titokban” beszélgettek az emberek, s nem létezhetett más, mint az emlék vagy a nyugati sajtó, ill. a nyugaton nyomtatott tiltott irodalom fogyasztása. Nálunk is otthon tornyosodtak a magyar könyvek, életképes volt a honvágy, és számomra is táplálékká vált. Pedig nem a saját történetem oldalait firkáltam, hanem véres elődeimből olvastam el...

Aztán lassan elcsendesült - bennem is - az a regénybeillő hangulat. Első magyarországi utam után (1978) rádöbentem arra, hogy langyos, „magyaros” mindennapokat élek. Hiányoltam azt a különös „örökölt” izgalmat, s őszintén, bár megdöbbenve, elindultam újabb információ után. Merre menjek, gondoltam akkoriban magamban, amikor még nem mondtam ki, amikor még nem tudtam, hogy magyarnak fogom vallani magamat életem végéig. Élénytisztán emlékszem, mennyire nélkülöztem a lelkesítő lökést... Édesapám halálával beállt egy pillanatnyi magyar zene-csend a házban s özvegy Édesanyám sem mesélt már fiatalkori élményeit olyan gyakran... Akkoriban döntöttem el, hogy néptáncos leszek (egy váratlan magyarországi esemény gyűjtött rá a tűzre). Az *öntáplálás megkezdődött*. Azóta is tart, s tudom: nem élem meg a végét.

Egyes dolgokat nem tudunk egyhamar megoldani, legalább is én nem tudom kitől tanuljam el a gyógyulást, vagyis a „magyarság orvossága receptjét”. Valószínűleg a jövő bölcsői megfejtik unokáim vagy dédunokáim számára...

Végeredményben meghalunk anélkül, hogy megtanultunk volna élni...

Zólyomi Kati

KÜLFÖLDI MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG

HUNGARIAN SCOUTS ASSOCIATION ABROAD * ASOCIACIÓN DE SCOUTS HUNGAROS EN EL EXTERIOR * UNGARISCHER AUSLANDSPFADFINDERBUND

Argentín Körzet - 39. sz. Magyarok Nagyasszonya - 18. sz. Bartók Béla

2007. május

Kedves Cserkésztestvérem (Öregcserkészek, Segédtsíztztek és Tíztztek)!

Bizonyára ismered nagyon jól, sőt valamikor talán tagja is voltál az Argentínai Körzet valamelyik cserkészcsapatának:

39.sz. Magyarok Nagyasszonya lcs.cs.,
45.sz. Boldog Ágnes lcs.cs.,
48.sz. Margit királylány lcs.cs.,
68.sz. Árpád-házi Szent Piroska lcs.cs.,
12.sz. Kinizsi Pál cs.cs.,
15.sz. Pannonia Sacra cs.cs.,
16.sz. Szent László cs.cs.,
18.sz. Bartók Béla cs.cs.

Jelenleg két csapat van: a **39.sz. Magyarok Nagyasszonya lcs.cs.** és a **18.sz. Bartók Béla cs.cs.** Mindkét csapat most nagyon jól működik. Bizonyára hallottál-olvastál a nyári túrákról. Sok lelkes vezető van, és a Zrínyi Kör óvodájából is egyre több új kiscserkészt sikerül bevenni a csapatokba.

Szeretnénk a Körzetnek egy anyagi alapot teremteni: Kiképzőtáborok és a Körzeti Akadályverseny szervezésére, a Cserkészház karbantartására és adóira, a

KMCSSZ tagsági díjára, és a Vezetők Lapja, Magyar Cserkész és Cserkésznap-tár díjaira. Ezt a 3 kiadványt rendszeresen elküldjük majd Nektek.

Gondoljuk, hogy évi US\$10-el fedezni tudjuk a körzet fentvezett kiadásait. Ez a tagdíj természetesen NEM kötelező, viszont számítunk rád! A tagdíj beszédését Benedekné Marika vállalta, nagyon szépen kérjük, segítsék neki, hogy ne kelljen mindenkitől „kunyaálni”.

A Körzeti Örs nevében baráti, cserkésztestvéri szeretettel kívánok

Jó Munkát!
Lomniczy Mátyás
Argentínai Körzeti pk.

Ui. Sokan közületek ott voltak januárban a ST-tábor avatásán. Idén nagyon sok olyan rendezvény lesz, amelyen nagyon örülnék, ha részt vennél. Többek között: *Hegyi túra és Tutajtúra beszámoló, Körzeti Akadályverseny* és természetesen a hagyományos *Cserkészball*. **Figyeld az eseménynaplót!**

Benedekné Marika: (54-11) 4799-2527
E-mail: mbenedek@arnet.com.ar

BUENOS AIRES-I MAGYAR NÉPTÁNCMOZGALOM

„... majdnem szüzen, mégis kitűnően...? Táncházt!
... és a lángos fogyott, mint az idő...”

Senki ne használja tisztelet nélkül a *táncházt* kifejezést! Ne nevezzünk felületesen akármilyen népzene-néptáncos gyülekezést táncháznak. Hiába magyarázom azt, amit csak az érthet meg, aki átéli a fokozódó érzések folyamatát. Itt Buenos Aires városában már boldog-öregem, öt évtizedes néptáncmozgalomról kell beszélünk, de sajnos ugyanez a sokoldalú magyar vonatkozású életválasztás nem volt még képes párhuzamosan egy azonos szilárdságú s képzettségű népzenei mozgalmat is felépíteni... Nem egyszer történtek meg lágy hangszeres felsőhajtások, de semmiben maradtak. Nyilván itt minálunk erősebb a táncidentitáshoz kötődő vonzódás. Ugyanis a néptánc sokkal több eszközzel megközelíthető, mint a népzene eredeti hangszerjátékos technikája.

De nem erről akarunk most írni, hanem az olvasónak egy teljesen friss, talán először „igazi”, „olyan, mint Magyarországon”, „minden részletében hűséges”, „hangulatilag tökéletes”, „összejátszásban kitűnő”, „magyar szívvel ellátott” **magyar táncházzal** mesélni! Sajnálatosan (vagy szerencsére?) nem volt elég idő tágabb körben kihirdetni, úgyhogy csupán 40-en jöttünk össze (a fele: néptáncos)...

A cserkészotthon alján, a Regös együttes faparkettás termében véget ért a minden pénteki néptáncézés. Késő volt már, majdnem éjfél is lehetett, s a nagy ablaküvegek még lucskos-párások voltak a táncoló testek izzadsága melegétől. Lekerült a cserkészraktárokba a gázipalack, a serpenyő is, egy nagy asztal percekben belül lisztabroszt vett magára, mivel négyen nekiláttunk a hagyományos lángostészta gyúráshoz. Előkerült a finom hideg sör is, és mellettünk, míg sistergett az olaj a tűzön, egy közepes kondérban forralt bor rotyogott kedvesen. Többen rohagáltak székekért, kis asztalokért, és berobogott valaki a fokhagymával és a sóval is. Erre a jelenetre jelentek meg a széttolható ajtó küszöbén a zenészek. Sorolják? Magyarországról volt itt a **Budapest Fesztivál Zenekar** vendég szereplése a Buenos Aires-i Coliseo színházban (l. beszámolót a *Mi Történt-ben*, AMH 7.o.). A zenekarnak három művésze szabadideje alatt imádattal játszik együtt népzene:

Kádár István hegedűs, Szabó András brácsás (a zenekarban vadászkürt) és Fejérvári Zsolt nagybőgős, kedvesek, mosolygósak, leírhatatlanul magyar érzésűek (ezt később tudtuk meg és vettük is észre). Úgy jöttek be s csatlakoztak hozzánk, mintha „hazajöttek” volna a színházi fellépésük után. Ingyen, önzetlenül s végtelen élvezettel kevert tehetséggel, majdnem **négy órahosszat** „húzták” a lábaink alá!

Eksztázisba ejtő légkör teremtődött az első perctől kezdve. Egy szempillantásig sem volt erőltetett. Közben jöttek a vendégek is, a lángos fogyott, mint az idő, a sör is, a bor is, a táncpadlót, ahogy szokás, körülülték az idősebbek, még két feketekendős asszony is ott üldögélt a sarokban (ahogy illik), míg a táncosok ügyes lába-talpa, akárcsak a vonók, siklottak a húrok mennybeli harmóniájával együtt. Vidám, hagyományos rikoltozások, csújogatosok és sifitelések (női bekiáltások) kísérték szüntelen a férfias legények táncát, amely, ahogy kell is, a zenészek előtt (és nekik!) történt.

Úgy hajnal fél négy lehetett, mikor egy erőteljes, zseniális és fergeteges palaatkai csárdás után, érzékeny-izzadtan, félkörben s egymásba ölelkezve elbúcsúztunk három új „testvérünköt”, énekelve, a húrok gyönyörű kísérete melegében:

„Haza is kéne már menni,
vajon mit fognak gondolni?
Sötét az éjszaka, babám kísérj el haza,
megszolgálom néked valaha...”
(*Kalotaszegi hajnali-Kolozs m.-Erdély*)

Elgondolkoztam azon, hogy rajtam kívül a jelenlévő táncosokból egyik sem élt még, mikor a hetvenes években **Sebő Ferenc** és **Halmos Béla** kezeit megfogva a magyarországi táncházmozgalmat elindult világgá, az „igazán eredeti, változó-fejlődő” néptánc s népzene kincseit megőrizve, hogy átadja a városok táncoló magyarjainak. Mert azóta a színpadi néptánc vonzóköré mellett

virágozik a lelkekben a táncházt egyedülállóan meleg lelke! De - hát ilyen csodás ez: mennyire él, mennyire ösztönös, természetes a mozgásvilág.

csak ez a tény teheti lehetővé azt, hogy nem egész húsz éves néptáncosok átszellemüljenek, s még *táncházt szüzen*, mégis kitűnő egyhangúságba kerülhessenek a három magyarországi felnőtt zenész muzsikájával. Mert néptáncosnak élő zenére táncolni érzéki, szinte isteni élmény!

A folklorisztika világában, mint minden téren, igenis léteznek csodák! Ezen a pénteken a dél-amerikai *folklor-revival* ékszerláncába való gyöngyöcskét szedhettünk össze! Vajon mennyit kell várnunk a következőig? Talán jövőre, Braziliában jön össze, a XIX. Dél-Amerikai Magyar Néptáncfalókozó után? De bizonyára nem ilyen bensőséges keretben: mert ez, s ne haragudjon senki, *tökéletes* volt!

HUFI utóirat: Van azért egy lényegében ritkán adódó argentin-magyar táncházmozgalmat történet (ill. élő zenére táncolás) is, mivel az utóbbi húsz néhány év alatt vagy mi voltunk odaát, vagy itt jártak nálunk és muzsikáltak nekünk a következő hazai népzene együttesek:

1982: A *Rajkó* nagy együttes vegyes magyar-cigány zenekara muzsikál az akkori Regös kamaragyüttes tagjainak a Mindszentynumban tartott próbák egyikén.

1986: A Kastl-Amberg-i magyar főiskola népzeneészei Németországból eljönnek **Konthur Marikával** és **Németh Lacival** az első Dél-Amerikai Néptáncfalóközóra.

1987: Akkoriban megalakul São Paulóban a **Bálint lányok** (Inci, Tünde és Emese) bandája a Zrínyi művészegyüttes keretében s fellép a találkozókön.

1987: A magyarországi **Mákvirág** trió meglátogatja Buenos Airest: velük tartottuk az első valódi táncházt próbálkozást itt, a Hungária MIK-termében.

1992: Németh Laci új **Kaláris** népzene bandája részt vesz az uruguayi találkozón.

1996: A Regös együttes első magyarországi és erdélyi turnéja kapcsán fellép a híres **Csík** zenekarral (a Világfaló Fesztiválon és záró táncháztön), valamint a **Jobbágytelki hagyományörzők** (Székelyföld-Erdély) bandájával is.

1997: A Szászhalombattai Forrás együttesell ellátogatnak hozzánk (Teatro de La Ribera) a **Méta** zenészei, akikkel „miniszimpózium” is létrejöhetett.

1997: Megalakul a **Forgószél** banda a Kárpát hivatásos táncszínház együttesben, a magyar népzene elszajátító, karriert befutott argentin zenészekkel.

1998: Első ízben látogatja meg a kolóniát a **Kaláka** együttes.

2004: Az Uruguayi Találkozó utáni Regös beszámoló estjén táncházt tartunk a **Forgószél** muzsikusaival a cserkészház alján.

2005: A Regös együttes második fellépése Budapesten a Balassi Bálint intézet dísztermében, a **Fűrészelők** bandával, valamint az erdélyi turnén is táncol élő zenére, nem is egy ízben.

2007: Ismét a **Kaláka** művészeivel, ez alkalommal a MIK-teremben megrendezett búcsúesten, ahol szilágysági és kalotaszegi táncrendeket táncoltunk el zenéjükre.

2007: Végül is már feljebb elolvashattatók, mi történt **István** primás és barátaiival, s reméljük, átérették a mi örömeinket!

Hadd fűzzem hozzá a felsorolás adataihoz a buenosi néptáncosok egyéni tapasztalatait is, vagyis táncházt-élményeiket, amelyek Magyarországon adódnak minden egyes átutazás vagy ösztöndíj alkalmával: *jelen pillanatban Vass Ili élvezi intenzíven ezt a lehetőséget, mivel a Királyok városa több tucat ajánlatot kihasználva, hetente háromszor is eljár néptáncolni.*

Egy kis gondolat: *«Aki megkóstolja sóval egyszerű, már a nélkül nem is nagyon akar enni.»* (ZK)

(Képanyag Gfoto, Naty P., Zóka)

KÜLFÖLDI MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG A KMCSSZ közgyűlést tartott Chicagóban

A Külföldi Magyar Cserkészszövetség 2007. április 21-én Chicagóban tartotta meg részleges tisztújító közgyűlését. A közgyűlés témaköre volt az utolsó két év munkájának kiértékelése, a következő évek várható kihívásainak összefoglalása és a Szövetség Intéző Bizottságának megválasztása.

A közgyűlést levélben üdvözölte Chászár Ede, a KMCSSZ tb. elnöke Braziliából, Vitéz László, a Szlovákiai Magyar Cserkészszövetség üv. elnöke, Solymossy Balázs, a Magyar Cserkész Szövetség vezetőtitkárja és a lett, észt és litván testvérszövetségek vezetősége. Az elnökség és a tisztviselők beszámoltak a Szövetség helyzetéről, a célkitűzésekről

felé való haladásáról, nevelési eredményekről és a jövő kihívásairól. (l. részleteket www.kmcssz.org). Az elkövetkező két év feladatai között szerepeltek: **a)** az „öregdiákjaink”, azaz volt cserkészeink bevonása aktív munkánkba; **b)** forrásmunkáink felújítása, amelyet az interneten adunk ki; **c)** meglévő csapatainknál új tagok toborozása és új csapatok alapítása, ahol erre igény és emberanyag van; **d)** fenntartani a létező intézményeinket és kezdeményezéseinket; **e)** vezetők továbbképzése helyi szinten, „beprepülő” kiképző törzsekkel; **f)** vezetők támogatása több használható anyaggal, amely az interneten elérhető; **g)** minden nyugaton élő fiatal számára elérhető olvasó programunk beindítása; **h)** csapataink meglátogatása Minőségbiztosító Vezetőtisztünk és törzse által; **i)** anyagi alapunk biztosításának hatékony beindítása, és **j)** fokozottabb együttműködés a cserkészlet és a hétvégi magyar iskolák között.

Vasárnap mise után a cserkészlet bensőséges keretében belül emlékeztek meg négy nagynevű cserkészvezetőről. Ifj. Nadas Gyula chicagói cserkészvezető visszaemlékezett a **150 éve született Lord Baden-Powellra**, aki a világcserkészletet 100 éve alapította meg, **gróf Teleki Pálra**, az első magyar főcserkészre, **kisbarnaki Farkas Ferencre**, a harmadik és egyben utolsó magyar főcserkészre és a 10 éve elhunyt **Bodnár Gáborra**, a KMCSSZ 60. évén keresztüli meghatározó személyére. A KMCSSZ vezetői és cserkészei a négy vezető életéből és példájából meríthetnek, hogy az elkövetkező évek komoly kihívásaival sikeresen megbirkózzanak.

Köszönetünket fejezzük ki a chicagói cserkészek szüleinek és különösen Vas László atyának a Közgyűlés megszervezéséért.
Lendvai-Lintner Imre, KMCSSZ elnök

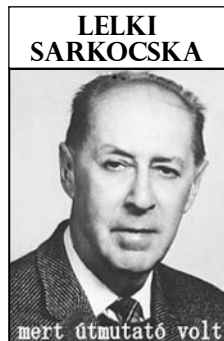
Pécsi Gála - Benedek Anna kitüntetése

Az idén (április 27-én) újból az Újpesti Gyermekek és Ifjúsági Házban került megrendezésre a Pécsi Gála, az iskolának névadója, Pécsi Sebestyén orgonaművész tiszteletére. Ide jár Benedek Anna, akit argentinai látogatása alkalmából megismerhettünk és megszerethettünk.

Palotással nyitottak a 8. osztályosok díszmagyarban, majd a Pécsi-díj átadása és a kerületi és fővárosi versenyeken kiváló teljesítményt megvalósító tanulók jutalmazása következett. A díjat évente egy tanárnak és egy végzős diáknak nyújtják át. A diák esetében figyelembe szokták venni az elmúlt 8 évben kivívott teljesítményét, kifejezetten annak 3 jellemző szempontját: a jegyeit, a zenében (hangszerben) elért, valamint a kerületi, budapesti, stb. versenyeken elért eredményeit. Ebben az évben a díjat megosztották 3 diák között, közülük **Benedek Anna volt az egyik!** Gratulálunk, Anna!

(HKZS)

LELKI SARKOCSKA
„**Júniusi reggel**”
(versrészlet)
S így lassan mégis elmaradtam és gombjaim is leszakadnak, poros és kócos rendbe raktam emlékéit a régi szavaknak.
Márai Sándor
(1900-1989)
mert útmutató volt

SZÉP ÉLETV, CSERKÉSZÉLETV

A Magyar Cserkészszövetségek Budapesti Tanácskozása

A Magyar Cserkészszövetségek Fóruma 2007. április 14-én tartotta esedékes évü tavaszi ülését Budapesten a Sztrilich Pál Cserkészparkban. A találkozón a Magyar Cserkészszövetség volt és jelenlegi elnöke mellett megjelentek az erdélyi, a felvidéki, a vajdasági és a nyugati szlovénmagyarság cserkészszövetségeinek elnökei. Az elnökök munkatársaikkal áttekintették a magyar cserkészlet jelenlegi helyzetét. Megállapodtak egy világszerte egységes jelvény viselésében szövetségeik mintegy 20.000 tagja számára. Egyeztették 2007-es terveiket, egy közös magyar Jamboree-csapat felállítását és távlati terveiket a következő évekre. Megegyezték, hogy a negyedik közös vezetőképzőtáborot október 20-27. között tartják Sepsiszentgyörgyön.

A Külföldi Magyar Cserkészszövetség (KMCSSZ) nevében

Lendvai-Lintner Imre, elnök

A Tanácskozás résztvevői

Hagyományos húsvét a szakadó esőben!

*Pálinkás jó reggelt kívánok e háznak,
Főképp a dolgozók jól nevelt lányának!
Elmondom én gyorsan jövőtelem célját:
Megöntözöm most a környék legszebb lányát.
Kívánok e háznak hát mindenből eleget,
Főképp békességet, egészséget és szeretetet!*

A bolygónk ösztönösen (bár újabban gyanúsán) viselkedik, s mi sodródunk rajta az áramokkal együtt, míg próbáljuk életünket az éghajlat változásaihoz igazítani. A magyar cserkészek élete is ezen a szeszélyes bolygón zajlik, és az időjárás kellemetlenségei ellenére hajtja előre hajóját.

No de jó lesz, ha előlről kezdem... s mindennek a kezdete készülődést igényel, utánajárást, anyaggyűjtést és munkaszétosztást. A cserkész igen jól ért ehhez, a szervezés tit-

kait gyakorolja egész életén át, (privát munkájában is eredményesen használja fel ezt a megtanult, végtelenül praktikus tehetségét), és az idén a vallás és a néphagyomány-örökségben gazdag magyar húsvéti szokások rítusainak megelevenítésével foglalkozott. Egy egész szombat ment rá az anyag megtanulására, elsajátítására, és egy második szombat pedig a nyilvánosan megtartott „játékra”. Március 30-án és április 14-én mindkét

csapat teljes tagozata, beleértve a vidám szülőket és más vendégeket is, együtt töltött két intenzív délutánt a Hungáriánk hátsó területén, s egy képzeletbeli magyar falunak öltöztette fel a tenispályát és a cserkészotthon alsó termét. Ott teremthetett magának a népszokás összes zsebéből merített anyaggal, ötlettel, egy díszben-színben tündöklő húsvéti Magyarországot! Falusi házhomlokzatok, kapuk, vásár-sátrak - és még egy gémeskút is állt a pálya közepén! Régi stílusú piros, mustár és élénk búzakék tojások kaptak mintaruhát, elkészült (és elfogyott) a számtalan hagyományos fonott kalács, vajjas-szonkás cipő, borocska és gyümölcsle; viseletbe öltözött kislányok, lányok, asszonyok, kisfiúk, legények és férfiak szaladgáltak jókedvűen fel s alá, elhangzottak a legeredetibb locsoló-versikék (az ártatlanok, de a „pikánsok” is, a felnőttek legnagyobb derülésére), tömeges népijáték, néptánc és népdalozás váltakozott. Április 14-én mindez zuhogó esőben zajlott le - azt is mondhatjuk, hogy a Jó Isten is locsolót játszott, de nem vödörből öntötte, hanem a duzzadt felhőkből nyomogatta rá a fejünkre!

„Egy angyal állt mellette és azt mondta a gyászolóknak: „Nincs már itt, mert feltámadt!” (ZK)

2007: Erzsébet királyné emlékévé
a hagyományos cserkészbált
a Gödöllői Grassalkovich
kastély termeiben
rendezzük meg.
szepember 8
a cserkészek
arany-báliját megelőző
ünnepév rendkívüli eseménye!

*Una fiesta asombrosa,
una gala inolvidable, ambientada
en el castillo real de Sissi...*

TUTAJÚT ...

folyt. az 1. oldalról

Hihetetlen, váratlan válaszokkal találtuk magunkat szembe, fantasztikusokkal, s egy esetben sem tudtuk, ki is írta a választ, bár néha valamennyire sejtettük... Nagyon érdekes volt! Lelkiállapotokról, fejlődésről, építő megjegyzésekről. Az embercsoport reakciója az élmény alatt: a megörzött papírkákon ez maradt meg kincsünknek!

ZK: Gondolom a sok nap alatt sikerült felfedezni az emberekben erőnyeket, de gyenge pontokat is...

BE: Bizony, leginkább azt, hogy ha valamelyikünk lankadozott, elkerülhetetlenül átsugározta a többire, ill. fordítva is! A jó, de a rossz lelkiállapotokat is átvettük egymástól. Bár hadd jegyezzem meg, hogy általában mindnyájan egyszerre voltunk vagy remek, vagy gyengébb hangulatban. De az akadályok (sok volt!) átvészélése után rendszerint csoportban ünnepeltük meg a győzelmünket! Főleg a kezdetén találkoztunk sok „nem”-mel, aztán mégis sikerült! Ugyanakkor, egész az elején, annyi volt a nehézség, hogy nem egyszer majdnem lefűjtünk mindent. Talán pont a nagy aggódásból született meg az ugyanolyan nagy erő! Ez részben a kisebbek, az őrsvezetők sosem kialakuló lelkesedésének, vidámságának köszönhető! Induláskor is, egy félelmetes nagy vihareső alatt, mi, a vezetők, csak azt láttuk benne, hogy miatta még nem indulhatunk el, de ők, a fiatalabbak, abban is örömközött letek és imádták azt az esőt! Szóval nem volt káosz, hanem átvettük tőlük a sok jót!

ZK: Valóban azt állítod ezek után, hogy egy vidám, pozitív „tag” mindig kimentheti a kútból a lehangolt vagy izguló vezetőt?

BE: Persze! Most is nekik köszönhetjük a tutaj-sikert! Lényege voltak... és mi izgultunk, hogy túl fiatalok (hahaha...)

ZK: Mikről beszélget ennyi fiú, és mikor? Evezés közben, a folyó sodrása kellős közepén?

BE: Hát evezés közben lehetetlen a szócserre, csak vezényszavak mentek-jöttek. De elmesélek egy sikerült helyzetet: kettéosztottuk a társaságot, vezetőkre és fiatalabbakra. Mindenki kapott egy számot a csoportjában. Majd a két csoportból összeálltak az azonos számmal rendelkezők. A kialakult párok kellett jobban, mélyebben megismerkedjenek, a legtöbb esetben olyannal, akivel még eddig sosem beszéltek komolyabban... Ez ismét érdekes volt, gazdagító és hasznos. Annyit tudtunk meg és tanultunk egymástól... Este kellett beszélgetni, még táborút előtt, szárazföldön... El-elvonulhattak a párok. Voltak, akik több időt is igényeltek az ismerkedéshez, vagy talán azért, mert nagyon érdekessé vált a beszélgetésük...

ZK: Te kívül kerültél össze?

BE: (nevet és lenéz) Én... az öcsémmel...

ZK: Volt kiértékelés is utána?

BE: Igen, a táborút folyamán. Elmeséltük, mit tudtunk meg partnerünkről, milyennek ismertük meg. Természetesen csak az általa engedélyezett információt lehetett ismertetni. Nagyon pozitív eredményt értünk el. Marci (Kerekes, csapatparancsnok) például Kikóval került össze, aki Barilochiban él és édes-keveset tudtunk róla, csak, hogy kedves és lelkes... Teljesen egymásra találtak.

ZK: Emlékszel a tutajozás alatti legértékesebb pillanatra?

BE: (hosszan elgondolkozik) Nem egyre, háromra! Az első az volt, mikor már nem féltem, amikor a tutaj már a vízben úszott! Mert utolsó pillanatig rettegettem attól, hogy nem indulhatunk el. A második, amikor megkaptuk az engedélyt a folyamorségtól. Viszont a legmélyebb pillanatomban az volt, mikor átmertünk a Yacyretá-i gáton (ez is úgy nézett ki, hogy nem fog „beugrani”). (a márciusi számunkban olvasható ez a magasztos momentum. Z.K.). Ott a folyó annyira kiszélesedik, hogy szinte végtelennek tűnik. Olyan apró fél diócskahéjnak tűnt a nagy tutajunk, mi pedig liliputi hangyácskáknak benne. Sodrás

alig volt, de vihar tört ki fölöttünk, csupabaj volt minden... A fantasztikus az volt számomra, hogy „eldöntöttük”: szembe szállunk a nehézségzőzönnel! És aztán pedig a szép sirályunk örködő szárnyasugása az árbocon lobogó magyar zászlónk mellett, mert ő végigkísért egy jó ideig! Az aznap esti kérdés is a „jelek” megtestesüléséről fogalmazódott: *Mit gondolsz, minek a jele volt az a sirály?*

ZK: Beszélhetünk a „hit”-ről, meg a „táj”-ról? Szerinted milyen szerepet játszottak a tutajozás alatt?

BE: Ahogy gondold, lényegeset! Elsősorban, mert cserkészek vagyunk, igazából a hit kéne legyen a legerősebb támaszunk. Jó lenne egy olyan idősebb vezető mellettünk, aki gyakrabban tudna velünk erről elbeszélgetni. Az alapanyag jó lenne, mindnyájan (akik tutajoztunk) Istenhívók vagyunk. Ugyanis a túra alatt minden imánk, talán életünkben először, mélyen átérzett, igazi fohász volt! Nem volt automatikus, mint sokszor sajnos az. Most ellenben teljes szívből „kértünk és megháláltunk”. És sosem féltünk nagyon, mert „együtt voltunk”. Pedig voltak viharok, hullámok, áradás és örvények... de elég volt egymás szemébe tekinteni!

ZK: Miféleképpen viszonyultatok a körülöttek lévő majdnem trópusi tájhoz, ill. az állatvilághoz, a növényekhez... magához a vízhez? Felkeltette-e figyelmeteket?

BE: Ahhh, fantasztikus volt! És a színek, a naplementék, a hajnalok... Nem egyszer emlegettük elmerengve a csodálatos természet szépségeit. Nem is lehetett volna erről nem beszélni! Sok mindent sajnos utólag, a képanyagban vettünk észre. Életemben nem láttam olyan gyönyörű pókokat, mint az utunk alatt!

ZK: A szolidáris akciókat (Wanda, Missiones-i település) személy szerint te hogy élted át?

BE: A legfontosabb érzésem akkor született, amikor az itt összegyűjtött holmikat

átadhattuk, miközben bebizonyíthattuk azt a tényt, hogy „mekkora szükségük volt az ottaniaknak rá”! Teljesen közvetlen kapcsolatba kerültünk a falucska lakóival, kisebb csoportokban átsétáltuk az „utcákat” és bementünk a „házakba” is... Csodálatos az ember, kicsoda nyomort képes eltűrni! Mátéztunk velük, elbeszélgettünk, végtelen kedvességgel fogadtak minket.

ZK: Újabb, városi együttléteket alatt még mindig téma a tutajút?

BE: Természetesen nem annyira gyakran, mint a visszajövetelünk után. De ezentúl, a különbségek ellenére, jó sokáig (a következő kihívásig) ez marad az abszolút közös nevező!

ZK: Mit tanulhattál a tutajtúrából?

BE: Azt, hogy mindegy, milyen nagy az akadály, ha olyan emberekkel vagy körülvevé, akik ugyanaz után vágynak, mint te magad.

ZK: Tulajdonképpen mit akartatok kimutatni?

BE: Nem, nem kimutatni, hanem bebizonyítani, leginkább ÉSZREVENNI azt, hogy minden logikus célkitűzés LEHETSÉGES!

ZK: Volt jelszavatok?

BE: Volt!

ZK: ??

BE: Majd a beszámolón elmondjuk!

ZK: Lelekítő indulótok?

BE: Volt!

ZK: Tudom, várnom kell a beszámolóig!

BE: (már nevetve) Igen!

ZK: Utolsó kérdéseim: testvérpárok az utazók közt?

BE: Igen, Lajtaváry, Lovrics, Kerekes, Bonapartian (hangosan felnevetünk).

ZK: Milyen volt együtt a fedélzeten?

BE: Hát az ikrek remekül megvannak egymással, Kerekesék is, Lovricsék is, mondjuk... és a Bonapartianok inkább a konfliktusosabb testvérpárok közé tartoznak, de nagyon szeretik és megértik egymást!

Zsuzsi íróasztaláról...

MOSOLYGÓ ANYANYELVÜNK

Beszéljünk magyarul? Hiszen annyival könnyebben jönnek a spanyol szavak, nem is kell gondolkodni... és elvégre Argentínában élünk... érthető, hogy lassan beolvadunk... Nem igaz? **Nem, nem és nem!**

Miért nem? Mert amikor Magyarországra utazunk, élvezük, hogy értjük a nyelvet, hogy felnéznek ránk, mert képesek voltunk ezt a drága kincset megtartani, mert egy kultúrát leginkább a nyelv által lehet megismerni, megőrizni. Mert akkor vagyunk igazán magyarok, ha magyarul is beszélünk. Büszké vagyunk származásunkra, elődeinkre, ezért érdemes ápolni a nyelvet. Rajtunk múlik, hogy beolvadunk-e vagy sem. Kis önfegyelmekkel tudnánk egymás között magyarul beszélni, csak **mindig észben kellene tartani ennek fontosságát. Ha a fiatal fiúk nem tudtak volna már magyarul, hogyan lett volna akkora élmény számukra az Angelica kórus ittléte?** Ne vonjuk meg ezektől az élményektől a kisebbeket sem, és őrizzük meg szép, drága anyanyelvünket... Vajon észre vesszük-e, hogy mit mulasztunk, ha nem tesszük? Vajon elgondolkozunk-e azon, hogy „mi vagyunk a vezeték, rajtunk megyen át az üzenet”, hogy rajtunk keresztül jut el a magyar nyelv a fiatalabb nemzedékhez? Természetesen az alap a hétköznapi magyar tanítás, otthon a családokban, de mindannyian, vezetők és tanárok egyaránt felelősek vagyunk a magyar nyelv ápolásáért. Nehéz munka, de ne adjuk fel a harcot! Mert érdemes, igenis érdemes.

Nagyon megható az, amit a nagy erdélyi író, **Kányádi Sándor** „Dél keresztje alatt” című versében ír: „Ó te istenáldott földrés, lenn vagy, a szemem rád fölnezz...” „ha feljön a Göncöl este, szívemen a Dél keresztje”. Hiszen ő is becsülte és felnézett arra, hogy hogyan harcol egy maréknyi magyar leszármazott a magyarság megmaradásáért itt, a távoli Buenos Airesben.

Zárógondolatként **Zilahi Sebess Jenő** bácsi szavait szeretném idézni, mert ő volt a kedvenc magyar tanárom a ZIK-ben. Naplomba oly egyszerű, de sokatmondó verset írt... Azóta mindig fejemben van, és amikor tanítok, ő mindig jelen van:

„Ha spanyolul beszélsz, argentin vagy, ha németül, akkor német, angolul, angol lehetsz, de a legkedvesebb, ha magyarul beszélsz - és magyar is maradsz!”

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi

Ami az íróasztalon maradt...

Tudtad-e, hogy a telefonálásban nemzetközileg elterjedt „halló” feltételezhetően a magyar nyelvből átvett szó? A magyar *halló* történetét a közelmúltban sokan vizsgálták és feltárták. A használat jelentése 1884-től mutatható ki, és az amerikai angolból terjedt el és vált nemzetközi szóvá.

A magyar **dítrő** **Puskás Tivadar** mérnököt - bécsi és londoni tanulmányai után - kalandvágya az akkor oly titokzatos Amerikai Egyesült Államokba vezérli. Foglalkoztatja **Graham Bell** találmánya, a telefon, ezt tökéletesíti. Majd 1873-tól a „menloparki varázsló”, **Thomas Alva Edison** munkatársává válik. Ennek európai képviselőjeként, Boston és Párizs után hazatér, ún. telefonhírmondót hoz létre, ami a mai rádió elődjének tekinthető. Öccsével, Ferencel 1881-ben megkezdte a monarchia területén is a telefonközpont fölállítását. A nagyszerű találmány működik, a távbeszélő vonal egyik végén megkérdezte tehát a vonal túlsó végén lévő: „hallod?” - az visszafelelt: „hallom!” Azóta majd minden nyelven hallózik az egész világ... (LBZS)

Szerk.megi.: Az ilyen elterjedt szónak eredetét más nemzetek is vindikálják maguknak. A **németek** a szó eredetét az *althochdeutsch* „halön”, *mittelhochdeutsch* „halen”-ra vezetik vissza (hívni), a szintén elterjedt „holla”-t pedig a túlsó parton lévő komposoknak szóló kiáltására „Hol über!” (jer értünk!). Az **angolok** az archaikus „whole be thou” (jó egészséget!) összevonását emlegetik, vagy a bibliai „Hail, Thou”-t (köszöntlek! / üdvözlégy!). A **franciák** ezzel szemben a régi időkben, amikor még nem volt központi csatornázás, az ablakból kilötyintették az utcára a szennyvizet és előtte kikiáltottak: „à l'eau!” - vigyázat: jön a víz! Innen származtatják a mai alló-jukat.

Edison a *Hello*-t javasolta **Bell Ahoy**-jával szemben, sikerrel, mert már 1889 körül az USA-i telefonközpontok kisasszonyait „hello-girls”-öknek hívták. Bárhol legyen is, **a magyar Puskás Tivadarnak** elévülhetetlen érdemei vannak a telefonkészülék és -központ tökéletesítése terén.

Források: „A magyar nyelv történeti-etimológiai szótára”, német és angol szótárakra is hivatkozva. (Főszerkesztő Benkő Loránd. I-III. 1967-1976.)

Anyanyelvi Kaleidoszkóp (Grétsy László), Gondolat 1973 (HKZS)

AZ ÚJ „MAGYAR” ÉLETÜNKSZÍNEI

(A mai krónikánk Espinosané Dr. Benkő Teri cst. és férje José Vicente Espinosa st., a HUFIV magyarországi tudósítójáról szól)

Doktorrrrrrrr!... Fáj a szívem - mert elmész!

Ez alkalommal hadd mesélje el a HUFIV Teri májusban letett doktori esküjét és az orvosi diplomája kézhezvételét, Buenos Airesben. Szerencsére ott lehettünk, ott tapsoltunk, ott könnyeztünk vele és meghatódott családjával együtt... Ez volt drága barátaink talán egyik legizgalmasabb életfordulatának egyik állomása.

Pehelysúlyú eső szemtel a Buenos Aires-i orvosi egyetem főbejárata lépcsőzetére. Esteledik. A hideg őszi szél elől menekülve bemegyünk az épület melegébe, és az Aula Magna ülésein gyorsan elhelyezkedünk. Délután hatot üt az óra. Egy „kellemes feszültség” uralkodik a legalább ezer ember nyüzsgésén. A félhold alakú színpad testét egy kétemeletes magasságú, gusztusos faszerkezet veszi körül, amelynek egyetlen díszje egy hatalmas olajfestmény. Az egész terem egy izléses, zsúfolásig megtelt amfiteátrum: 60 doktorandus ül a megszabott helyén, és az összes többi ülöhelyen - még az erkély szélén, a lépcsőfokokon is! - ülnek a családjaik, barátai, valamint több tucat jövőbe kukucskáló egyetemi tanhallgató és büszke tanár. A színpad faparkettás. Csillog, olyan tiszta. Közepén egy hosszú asztal, rajta a 60 diplomatekeres pihen egyik a másik mellett. A mögötte elhelyezett székeket idős, tekintélyes professzorok foglalják

A büszke szülőikkel...

el. Az ő mostani magasztos hangulatuk nemsokára tapsra, nevetésre és gratulációra fog átváltani! Hat óra öt perc; mint a karácsonyfa, úgy villog a sok száz vaku, és egy vékony, sötétszürke öltönyös férfi beáll a mikrofon mögé, hogy hivatalosan bejelentse az argentin zászló bejvetelét és a tanháznak rutinos, de Teri és kollégáinak korántsem mindennapi szertartás megkezdését. Az ez alkalomra elegánsan, inkább

Zólyomi Kati, Benkő Teri és Haller Ines

sötét színben játszó kabátba öltözött jelöltek is felállnak a himnuszra. A híres egyetem főigazgatója veszi át a szót, és elmormolja az általa már nem egyszer elmondott hipokrateszi eskü tartalmát. Erre a szövegre válaszol hajszál egyszerre a 60 reszkető hangú, frissen végzett orvos: esküszöm! Hátborzongató pillanat. Sejtjük, hány anya és apa könnyezhet. Egyenkint mennek fel a fiatalok a színpadra. Mindegyik vagy egy professzortól, vagy saját apjától, anyjától (a legtöbbben maguk is orvosok) veszi át a drága tekerest. Millió vaku villan most fel, szédítően, vakítóan. Tapsvihar, éljenezés, hurrázás - és teljesen fellazul a feszültség! Akik saját szüleiktől veszik át a diplomát, majdnem a végén kerülnek sorra. Teri is, mert papája, Benkő Laci adja át neki. Mellettem Aranka mama pityereg szüntelen, Cili és Sanyi visszafojtják könnyeiket, de nagyon figyelnek. Egy kicsit arrébb Haller Ines két átlátszó szeméből óriási könnyek buggyannak ki, és végül mindnyájan önfeledten és boldogan sírnak! Ezt követően pedig visszaül az összes diplomázott „doktor” az addigi helyére, viszont az összes tanár és az egész hallgatóság állva tapsoljuk meg őket. Majd egész kevés perc alatt mindenki szétszéled. Ennek is vége.

A kis magyar csoport már kint az utcán egymásra néztünk, és szó nélkül mosolyogtunk egymásra. Egyben az imponáns város sötét és nedves utcáin lassan elindultunk az élet folytatása felé. Teri életének ez egy új szakasza *kezdését* jelenti, de nemcsak karrierje terén: áttelepedik Budapestre szeretett férje, José mellé, aki odaát türelmesen kivárta a bürokrácia bonyolult fordulatait, de cserébe már „diplomás doktornót” kapott vissza! A július-augusztusi kettősszámban a HUFIV már kettőjük munkáját fogja közölni, de a hiányérzetünket sajnós még a legfantasztikusabb cikk sem fogja enyhíteni! (ZK)

ZIKHÍR:

A ZIK Vezetőség májusi összejövele

Mottó: „Nagyon fontos, hogy mit tanítunk, de még fontosabb az, hogy hogyan tanítunk!”

Jelen voltak: Zaha Sándor, Beisné Anni, Benedekné Marika, Gorondiné Judit, Kerekes Cili, Lajtaváryné Zsuzsi, Lomniczy Mátyás, Pappné Bella, Zaháné Alexandra.

Témák:

- Hősök Napján idén ismét a Dió-csoport szaval.
- Tanárok, diákok pontatlansága: túl sok a késés. Ezen változtatni kell!
- Szavalóverseny év végére: minden csoport tagja egy kötelező és egy szabadon választott verssel.
- Örsvezetői vizsga dátuma októberre kitűzve.
- A ZIK vett új hangfelvétőt: kazettára fel lehet venni a diákokat. Használható eszköz!
- 2008-as pályázat kihirdetésre készen áll.
- Dió-csoport ösztöndíj: ne várják egymást; aki soron van, utazzon! Idén: Beis András, Lovrics Réni és (talán) Jeffrey Viki.
- „Túnel del Tiempo” rendezvényre megoldódott a zene.
- EMESE képviselőt az AMISZ-ban Bonapartianné Trixi elfogadta.
- 2008-as Naptár témaköre – Erdély, vagy “versesnaptár”. (Lajtaváryné Benedek Zsuzsi beszámolója alapján sűrítette HKZS)

SZEMELVÉNYEK A HKK KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL

Club Hungaria - Pje. Juncal 4250, 1º piso, Olivos - **Horario de atención al público:** los viernes de 19 a 21 hs.

- 1045 24 izgalmas novella
- 2419 Vaszary Gábor: Amiről a férjek álmodoznak
- 1986 Félbemaradt mennydörgés. (11 holland elbeszélő)
- 4504 Montherlant, Henry de: Aggregények
- 4505 Fekete István: Őszi vásár
- 4751 Ammers-Küller, Jo van: A Coornvelt-ház asszonyai
- 4711 Abonyi Árpád: Frida kisasszony
- 2478 Benedek István: Rousseau
- 3028 Benedek István: Párizsi szalonok (Julie Lespinasse)
- 1722 Benyovszky Móric: Ázsián át Madagaszkárig
- 3143 Eöry Erzs: Könny és mosoly
- 3742 Gallegos, Rómulo: Doña Bárbara
- 2689 Keszi Imre: A végtelen dallam (Wagner)
- 2920 Lagerlöf, Selma: Amikor én kislány voltam
- 3599 Mansfield, Katherine: Egy csésze tea
- 5267 Szőnyi Ferenc: Házörzö lelkismeret - Ami a nagyköveti jelentésekből kimaradt
- 5156 Szekeres Szabolcs: Gyerekek (1996-2003)
- 5269 Szekeres Szabolcs: Gyerekek (2003-2006)
- 5268 Vega, Lope F. de: A táncmester (ford.: Szőnyi F.)
- 5266 Fuentes, Carlos: Diana a magányos vadász (ford.: Szőnyi Ferenc)
- 4752 Bromfield, Louis: Mrs. Parkington
- 4305 Shaw, G.B.: Művészszeretem
- 4271 Hurst, Fannie: Nem így akartuk
- 4446 Ullmann, Liv: Változások
- 5026 Borges, J.L.: Az ősi kastély
- 5027/28 Clavell, James: A tajpan I.-II.

Videokazetták:

- VK-30 Rajkó Zenekar: Magyar Nóta (vasárnap muzsika)
- VK-55 Egressy Béni: A Szózat története
- VK-29 Huszka Jenő: Bob herceg (operett)
- VK-27 Jacobi Victor: Sybill (operett)

HUNGÁRIA

MAGYAR EGYESÜLET

Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos 4799-8437 4711-0144

ELNÖK: ZÖLDI MÁRTON mzoldi@dls-argentina.com.ar

Vezetőségi gyűlés minden szerdán este 9-kor

Titkárság: Zumpf Gusztáv: Kedd-szombat 18-21.30-ig. Vasárnap 12.30-16 óra. **Étterem:** Hétköznap (hétfő kivételével) 18-tól éjjelig. Hétfőn ebéd és vacsora. Asztafoglalás Sr. Omar

SUSANA SEBESS

Viajes Corporativos
Viajes de Plazer
Eventos y Convenciones

FURLONG-FOX

Carlos Pellegrini 1023 Piso 12 - C1009ABU - Buenos Aires, Argentina
Tel. (54-11) 4108-3220 - ssebess@furlong-fox.com.ar

TURUL

Av. Pte. Tte. Gral. J.D. Perón 2160
(1646) SAN FERNANDO
Prov. de Buenos Aires - Argentina
Tel.: (54-11) 4744-2771 Fax: (5411) 4746-1779
E-mail: turul@arnet.com.ar